

Grad, at jeg gerne vil have denne Højesteretsdom, der er falden i en Navnesag, gentagen her i Tinget. Der udtales i denne: „Hvor et Navn gennem Brug har antaget Karakteren af og vundet Anerkendelse som Familienavn, som Betegnelse for Medlemmerne af en afsluttet, ved fælles Afstamning forbunden Slægtkreds, knytter der sig til dets Bevarelse for og udelukkende Benyttelse af vedkommende Familie ikke blot rent personlige men i en Mangfoldighed af Anvendelser ogsaa økonomiske Interesser af den Betydning, at det har Krav paa retslig Beskyttelse. En Lære som den, at Slægtnavne, de være nok saa gamle og ansete, ere Gjenstand for fri Bemægtigelse af hvem som helst, vilde paa dette Omraade betegne en Tilstand af Retløshed, som den umiddelbare Retsfølelse vægrer sig ved at anerkende.“ Det er Ord, talte ud af mit Hjerte, og jeg haaber, at, inden Lovforslaget forlader dette Ting, Princippet i disse Ord maa komme til at ligge til Grund for dette Lovforslag. I øvrigt slutter jeg mig til de to foregaaende ærede Talere i at rette en Tak til den højtærede Justitsminister for at have bragt denne Sag frem her i Tinget. Jeg vil stille mig saa velvillig som muligt over for Ønsket hos Landets Borgere om at faa et andet Navn, naar det blot bliver begrænset paa rette Maade. Jeg skal derfor med disse smaa Indvendinger, jeg har gjort mod Lovforslaget, paa det bedste anbefale det til det høje Ting.

Olesen: Ogsaa jeg hilser dette Lovforslag med Glæde og mener egentlig ikke, der er saa meget at sige til det. Man kunde jo gerne sætte over et saadant Lovforslag: „Uden Gavn vejer Navnet ikke et Gran“. Det er jo en gammel Sætning, som alle Dage nok vil komme til at holde Stik, at det er Manden, der hædrer Navnet, men ikke Navnet, der hædrer Manden. Derfor mener jeg, at dette Lovforslag, som det foreligger, egentlig peger i den rigtige Retning, at vi kunne faa et Tilnavn, et Slægttilnavn. Ganske vist er der stadigvæk talt om Navne, men jeg kan ikke se rettere, end at det egentlig kun er Tilnavne. Det er jo dog saaledes, at trods den honnette Ambition blive de allerfleste Steder de fleste

vel døbte med et Døbenavn, og alt andet er Tilnavn, men ganske vist hører det jo nu med til den honnette Ambition, at der ikke siges, hvad Folk hedder, men hvis Søn de er, hvilken Slægt de tilhører. Naar disse endda ere danske, er der ikke saa meget at sige dertil.

Jeg kunde have Lyst til at fremkomme med nogle Udtalelser her, men skal paa Grund af den fremrykkede Tid indskrænke mig. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at i Oldtiden var det særlig dette, der var oppe i alle Lande, at naar man gav et Barn Navn, gav man altid Navne med endybere Betydning. Det kan man se hos Jøderne, og det kunne vi se hos vore nordiske Fædre. Vi kunne tage Adam, Eva og Abraham og deres Børn. Naar man sagde Abraham, vidste man, at det skulde betyde „Hyrde“, og sagde man Sara, betød det „Hyrdinde“, Isak fik Navnet „man ler“ og Jakob „Efterstræber“. Man faar gennem deres Navne intet at vide om, hvis Søn de var, eller hvor de vare fødte. Der var naturligvis mange, der hed Jakob, Esau eller Abraham, men der var kun denne ene, som bærer dette Navn oppe, og hvor mange Slægter der har været med det samme Navn, det er glemt. Ligesaa er det her i Norden. Man har Odin, Thor og Freja, Navne med sjælelig Betydning eller Afledninger, Thorkild, Viking og Frithjof, hvilket sidste er blevet et saa yndet Navn, endskønt jeg tænker, at hvis man tænkte over, hvad dette Navn betyder, „en Sørøver“, vilde man være noget varsommere med at give sit Barn dette Navn. Nu giver man imidlertid Navne i Flæng, og derved kommer der meget daarligt ind. Da Kristendommen kom ind her i Landet, gik man en anden Vej. Saa var det næsten, som om de nordiske Navne forsvandt, saa tog man andre Navne, men altid beholdt man sit eget Navn og blev nævnt derved, maaske med et Tillægsord, ondt eller godt. Det var altid „Hr. Peter“, „Hr. Jens“, „Hr. Mogens“, der var ikke Tale om, hvis Søn han var, men man kunde kalde ham „stærk“, „svag“, „smuk“, eller hvad det nu kunde være. Senere i Middelalderen er det, man kommer til at begynde med det, man kalder Adelsnavne, og man vil da oftest se, at det særlig er